

אמר זה של אורי אבנרי פורסם בראש גליון 'העולם הזה' בשפה הערבית שהופיע השבוע, והמוקדש ל'רשימת העולם הזה' - כוח חדש

מיות הערבית, כשם שהיא בעוכר רי הלאומיות העיברית.
איך נשים לה קץ?

★ ★ ★

מישטר הקיים בישראל אינו מסוגל להשיט יד ללאומיות הערבית. אין הוא מסוגל להציע תוכנית חדשה ונועזת להקים פדרציה גדולה של בני ישמעאל וישראל, שתגשים את האידיאלים הנשגבים של הלאומיות הערבית והלאומיות העיברית גם יחד, בשותפות של אמת למען המולדת המשותפת.

מדוע אינו מסוגל לכך?

מפני שהוא כפוף להשפעות זרות, וזקוק לכסף ממעצמות זרות כדי לקיים במדינה משק ספילי.

מפני שכראשו עומדים אנשים זקנים, שגדלו באירופה, שלא הבינו מעולם את הלאומיות הערבית, והמבינים אותה כיום עוד פחות.

מפני שהשלטון מורכב ממפלגות ישנות - מחרות ועד מפ"ם - שגולדו בחוץ-לארץ, והעמוסות תפיסות הזרות למרחב שלנו.

לכן חייבים אנחנו להקים בישראל מישטר חדש - מישטר לאומי אמיתי - שייעמוד בשתי רגליו על אדמת מולדתנו, שליבו פתוח להבנת המורח, שיראה את עצמו חלק בלתי-נפרד מן המרחב שלנו.

אני קורא לך, יא אחי, לתת יד להקמת מישטר כזה בישראל.

אני אומר לך שזו חובתך כערבי לאומי, הרוצה לסלק את האימפריאליזם מן המרחב, הרוצה להבטיח לכל הערבים חיים של כבוד וקידמה וגאחה - כשם שאני רוצה להבטיח לכל ישראלי - עיברי או ערבי - חיים של כבוד וקידמה וגאחה.

★ ★ ★

אתה שייך למיעוט במדינת-ישראל, ואילו מדינת-ישראל עצמה היא מיעוט בעולם הערבי.

אני מאמין שמדינת-ישראל יכיר לה להיות, וצריכה להיות, שותפת נאמנה של הלאומיות הערבית בכביצוע המהפכה הגדולה שתביא למרחב שלנו אחרות, קידמה ושיחזור מעול זרים.

אני מאמין שמדינת-ישראל יכולה וצריכה להכיר בקיומה של אומה ערבית פלסטינית, שתהיה בת-ברית ושותפה לאומה העיברית.

אני מאמין שרבים ממנהיגי ה'עולם הערבי, ובראשם הנשיא גמאל עבדאלנאצר, יודעים זאת ומכירים בכך - ורק מחכים לרגע בו יאפשרו להם התנאים לומר זאת.

אני מאמין שאנו, אורחי ישראל העיבריים והערבים, יכולים וחייבים לפעול כדי ליצור מצב שבו אפשר יהיה להכריז על כך ב'גלוי' יצירת תנאים כאלה פירושו, בין השאר: החלפת המישטר הריאקציוני בישראל במישטר מתקדם.

★ ★ ★

גשתי את גמאל עבדאלנאצר פע-ימים בחיי, בשתי הפעמים היתה זאת בגישה פנימית-אלפנים, ועמדנו זה מול זה במרחק של צעדים מועטים.

זה היה בשנת 1948. אני הייתי חייל בצבא-ישראל, ועבדאלנאצר היה קצין ב' צבא-מצרים.

פעם פגשתי אותו בלילה, בקרב על הגבעה 105, ושם הוא נפצע.

בפעם השניה פגשתי אותו ליד עיראק-אל-מנשייה, ושם נפצעתי אני.

ירינו זה בזה. ניסינו להרוג זה את זה. אך לא שנאנו זה את זה.

אנחנו יודעים, מתוך שיחות שהיו לעבדאלנאצר באמצע המלחמה עם הקצין ה'עיברי ירוחם כחן, עימו ניהל משאומתן לפינוי הרוגים - שהוא לא שנה או את ישראל.

לאימכר הוכח כי בשנת 1954 הסכים עבדאלנאצר להיפגש עם ראשי-המשלה

בור את שלטון המפלגות הישנות, הצבועות והמושחתות. עליהם לנצח את מסכת השקר רים המוסכמים, המקימה עיברים נגד ערבים, אשכנזים נגד ערות-המזרח. עליהם להתגבר על מדינות והתכלויות, לחץ כלי-כלי וסירור פוליטי.

אתה זקוק להם, יא אחי - אבל הם זקוקים גם לך.

הערבים לבדם לא יצליחו לחקן את ה'מישטר במדינה - וגם היהודים לבדם לא יצליחו בכך.

רק יחדיו, במחנה גדול אחד, יוכלו לאסוף את הכוח הדרוש לנצחון.

כוחות השתיחות והשרירות יודעים זאת. על כן הם מקיימים את המימשל הצבאי.

אנשי 'העולם הזה' בין ראשי ההפגנה הגדולה נגד המימשל הצבאי, ערב הדיון בכנסת לפני שנתיים

הוא לא קיים רק כדי להוריד לך את ה'ראש ולסתום את פיך. הוא קיים גם כדי לזרוע חשד ושינאה בין טובי העיבריים וטובי הערבים, כדי לפלג את כוחם ולפצל את מחנם.

כל עוד פועלים ערבים לבד ו'עיברים לבדם - לא יעמוד להם

רת כסף טוב לזנב של מפלגה פלוגית, או לקווילינג של מפלגה אלמונית?

מדוע לא אמסור את קולי למי שמבטיח להניח קרמים לכפרי תמורת אלף קולות, או לסלול אליו כביש תמורת אלפיים?

מה איכפת לי מי יושב בכנסת? מה איכפת לי מה קורה בישראל?

★ ★ ★

אני בא לשכנע אותך, יא אחי, שזוהי טעות גדולה.

אני בא לשכנע אותך שזה איכפת לך. שזה איכפת לך כבן הארץ ה'זאת, כערבי וכאדם לאומי.

★ ★ ★

אתה חי במדינה הזאת, וכל הקורה בה משפיע עליך במישרין.

אדמתך היא, אשר מאיימת עליה סכנה של הפקעה, באמתלה כוזבת של פיתוח. כסך הוא, הכפוף למימשל הצבאי, ה'מונע בו שלטון של חוק וחיים של כבוד. שכונתך היא, אשר פוגרם בוטח רמלה מאיים עליה, אם תוסיף להסתה הלאומית להשתולל בחוצותינו.

★ ★ ★

לכן זה נוגע לך!

יכול אתה לומר ב'יאוש: זה נוגע לי, אבל איך אני יכול להשפיע? איזה כוח יש לערבים להיאבק על זכויותיהם - כשהם כפופים לסירור של המושל הצבאי, וכל הפיתוח את פיו צפוי לפיטורין, למע' צר אומיניסטרטיבי, לריתוק ולהגלייה?

על כך אענה לך, יא אחי: אינך בודד. אינך נפול-יכות. אינך חסר-אזנים.

ישנם בעיבור העיברי בישראל רבבות של בעל-רצון-טוב, הרוצים להקים במדינה מושקט דמוקרטי אמיתי, הרוצים לחוקק חוקה שתבטיח חרות לכל, בלי הבדל של לאום ועדה, דת והשקפה.

כדי לכבוש מטרה זו, מוטל עליהם לש-

שמע ישראל!

כיום אתה מרגיש את עצמך זר בישראל, כשם שישראל מרגישה את עצמה זרה במרחב.

כיום אין שליטי ישראל מוכנים להעניק לך שחיון, בעוד שהם עצמם אינם מסוגלים להשיג לישראל שחיון במרחב.

יתכן ואתה רוצה להפנות את גבך ל'ישראל - כשם שישראל מפנה את גבה לעולם הערבי.

אני קורא לך לעשות את ההיפך:

תן ידך היום לשינוי פני המישטר בישראל - כשם שישראל תשתתף מחר בשינוי פני המרחב.

בעלי הרצון הטוב בישראל, עיברים וערבים, חייבים לשתף פעולה כדי להקים בישראל מישטר של שחיון, שיחזור ושלום. מישטר זה יתן יד לשיחזור המרחב ולאז' חודו - יחד עם ארצות המהפכה הערבית.

זוהי כל התורה על רגל אחת. היא חייבת לעמוד לנגד עיניך, כאשר אתה הולך ל'קלפי.

אפשר להילחם בדרכים שונות. במדינת-ישראל, אין דרך יעילה יותר מזו של פתקה-בוחר.

משה שרת - אך לחץ זר מנע בעד שרת מלבוא לפגישה.

השנה, בפגישות שהיו לי באי-רופה עם מנהיגים ערבים ממדי-רבה עליונה, הוכרר לי כי גם עכ' שיו ישנה אפשרות להירכרות עם עבדאלנאצר.

אם כן, מה הפריע? מי מפריע? מי מקים את ישראל ומדינות-ערב זו נגד אלה?

אין צורך להיות גאון מדיני כדי להבין מי מעוניין בכך:

המלחמה בין ישראל ועמיי-ערב היא הפותחת את המרחב בפני ה'דירת האימפריאליזם והקומוני-זם, בפני אמריקאים ורוסים.

מלחמה זו היא המאפשרת לאנגלים ל'המשיך בניכוי הדרום הערבי ובניצול ה'נפט הערבי.

מלחמה זו היא המאפשרת לחוסיין הקטן לשלוט בחלק הפלסטיני של ממלכתו, ול'חפזו ההרפתקן לשלוט בדמשק, ול'פמיצל ול'כנופיית נסיכו להשמיץ על חשבון תמלוגי הנפט השייכים לעם הערבי.

מלחמה זו היא בעוכרי הלאז'י

כוחם. תחת לנצח יחדיו, ננוצח כנפרד.

אתמול סתמו לך את פיך, בעזרת תקנות-החירום הידועות-לשימצה. היום מנסים ל'סתום את פינו, באמצעות חוק לשון הרע. אתמול מנעו את עלייתו של כוח חדש ברחוב הערבי, היום מנסים למנוע את עלייתו של כוח חדש ברחוב העיברי. הפיתגם הערבי אומר: דרושות שתי ידיים כדי למחוא כפיים. דרושות גם שתי ידיים כדי לחולל מהפכה במדינת ישראל, ולהקים בה מישטר דמוקרטי אמיתי. **יד עיברית ויד ערבית.**

★ ★ ★

אדם אינו רוצה לפנות רק אל האיני-טרס שלך כתושבי-ישראל. אני רוצה לפנות גם אל מצפונך כערבי לאומי.

לא הייתי קורא לך להשתתף בעיצוב דמותה של מדינת-ישראל, אילו האמנתי לרגע כי קיומה של מדינת-ישראל סותר את האידיאלים הנעלים של הלאומיות הער-בית.

אני מאמין שההיפך הוא נכון ושכל ערבי במרחב ייחכך בכך כאשר יקום מישטר אחר בישראל.